Elämä oli puennut hänen luotaan. Siltä hänestä nyt tuntui. Ranskalainen parveke ja kylpyamme olivat täällä hänen parhaat ystävänsä. Yksiö sijaitsi talon kolmannessa kerroksessa ja antoi pihalle.

Katu laskeutui loivasti rantaan. Kadun nimi toi muistuman lapsuuden pyöreästä pahvirasiasta, jonka kannessa vaalea kukkaistyttö hymyili pehmeän viettelevästi. Ehkä tämä oli sittenkin hänelle oikea paikka.

Kesäisin alakerran makeat savukiehkurat matkasivat asuntoon. Hiilikellarin luukkuun maalattu kuva viherkasvista ei jättänyt epäselväksi, mistä tuoksusta oli kyse. Vaikka talo olikin pieni, asukkaat eivät juuri tunteneet toisiaan. Arvostettiin yksityisyyttä. Tämä sopi hänelle ja oli tyypillistä kerrostalossa asujille suurkaupungissa. Hän oli erakoitunut asuntoonsa, sillä fokus oli tutkimustyössä, jonka katkaisi vain kahdenkymmenen kilometrin pyöräily joenvartta vanhalle kirkolle ja takaisin.

Hänen dementoitunut äitinsä soitti kaupungin toiselta laidalta päivittäin. Jokainen puhelu kuljetti hänet tarkistamaan tilanteen seuraavalla raitiovaunulla. Näyttivät viisarit sitten mitä tahansa aikaa, kerta kerralta nämä matkat pitenivät ja saivat oudompia piirteitä.

Yöbussissa tyttö hymyili hänelle. Hän tiedosti tilanteen, mutta haavat olivat liian syvällä. Hän loikkasi hankeen ja tarpoi kotia kohti. Tuisku oli peittänyt talon sisäänkäynnin paksuun lumeen.

Siinä kaveri makasi, oven pielessä, kädet ja jalat levällään. Ja örisi viinan loppumista, kylmyyttä, tyhmyyttä, kaverin petosta, jumalan kirousta. Ei häntä voinut siihen jättää. Taskusta löytyi avaimet. Talon asukas.

Hän laittoi oven säppiin ja yritti saada miehen liikkeelle. Tämä ei liikahtanutkaan, puolitajuton kun oli. Selvästi kaveri oli karannut jo mielen ylempiin kerroksiin.

Vaatteista retuuttaen matka kulki vaivalloisesti hissin kautta asuntoon. Avattuaan oven hän veti miehen lattialla odottavalle patjalle. Huoneessa ei ollut pöytää, ei tuolia. Hän laski avaimet tiskialtaan reunalle.

Revityt sanomalehdet, ruoan tähteet ja vaatteet täyttivät lattian. Virtsan haju oli pistävä. Asunto oli rappioalkoholistin koti. Miehen koti. Siinä hän lepäsi sotkuisella patjallaan. Hengitti. Hänen naapurinsa. Elävä ihminen.

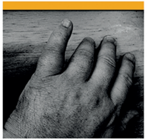

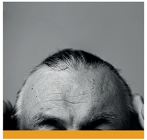

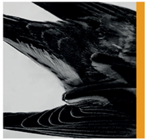

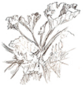

Kesäkurpitsa - alkuperäislajike | Zucchini - Heirloom

Fields of wheat
and dusty road

warm to walk
tired to talk

stop-over
thirst of love

we alone
in universe

meeting titans
and cyclops

sunday morning
in paradise

under the blue sky
red sweaty faces

on growing period
with earthy clothes

our moment
as I remember it

Hetkemme | Our Moment

Historian usva perjantaina 18. heinäkuuta 2014 | Terttu Vähäsarja

Perjantai 18. heinäkuuta 2014 oli uutisiltaan puolipilvinen päivä. Median ykkösmurhe savusi Donetskissa. Eilen Venäjä-mielisten kapinallisten ohjus pudotti vahingossa Boeing-koneen, lähes 300 matkustajaa kuoli, enimmät hollantilaisia.

Suomessa tulli pysäytti aselastin, joka oli matkalla Vietnamista Ukrainaan. Konflikti kuulosti kovin kaukaiselta.

Nokian matkapuhelimet vetivät viimeisiään. Suomen valtio ei ollut persauki, mutta tuijotti jo velkaantumisen varoituskolmiota.

Lehdet päivittelivät kansanterveyden uusavuttomuutta. Pilalle lellityt reppanat eivät kestäneet nuhaa tai ripulia, vaan turvautuivat heti hätänumeroon ja ambulanssiin.

Ilmastoahdistus ei pahemmin varjostanut autoilua. Harva kysyi lehmänmaitojäätelölle vegaanista vaihtoehtoa.

Kesä 2014 on likellä kevättalvea 2023, yhdeksässä vuodessa muistot eivät ihan kultaannu. Aikalaiset kokivat vaivansa ja harminsa. Vesi oli välillä viileää tai sinileväistä. Auringonpalvojia oli vähänlaisesti, useampi kyhjötti somessa, satoi tai paistoi. Hyvin pyyhkimiseltä melkein kaikki tuo kyllä näyttää tämän päivän horisontista.

Aavistiko pandemiaa ja eurooppalaista suursotaa yksikään pieni, keskikokoinen tai suuri suomalainen ihminen?

Itä-Helsingistä näkyy itään. Siitä ilmansuunnasta usva aina nousee. Vuosaaren Aurinkolahti tuo mieleen Viipurin Tervaniemen iki-ihana uimalan. Talvisota tuulahtaa suvessa, mutta rannoilla on unihiekkaa. Valveunen näkijät ovat välinpitämättömiä, mutta aikojen päästä he kysyvät toisiltaan ja itseltään: Oi, muistatko viimeisen kesän.